

gives Leilighed til, at Officererne, navnlig Lieutenantsklassen, kunde komme til efterhaanden at gjenneengaa alle Vaabeneis Centralkoler, Skydeskolen og Gymnastikskolen osv., og gjenneengaa Kursus ved Officereskolen eller gjøre Tjeneste ved de andre Vaaben, altsaa faae en fylbigere og nyttigere Uddannelse, end de kunde faae, naar de uafbrudt skulde have med Tjenestegjæringen ved Rekrutuddannelse at gjøre. Vi erkjende, at der ved dette Forslag som ved alle er Ulemper. Det er meget stærkt udtalt af Medlemmer af den Militærkommission, som har været nebsat, at det netop af Hensyn til Bekostningen er saa overordentlig vanskeligt at faae et Forslag om Fodfolkets Uddannelse, som Alle ubetinget kunde slutte sig til; alle Forslag have deres gode og deres mangelfulde Sider, og det gjælder at afveie Goderne og Manglerne indbyrdes imod hinanden. Vi to imidlertid at have opnaaet den store Fordel ved vort Forslag, at Uddannelsen kan ske, saaledes som nu, uforstyrret, og at det kan kombineres med, hvad den høitærede Minister har ønsket, at Afdelingerne i et følgende Aar kunde komme til at rykke ud med 2 af deres Aargange, sammen med deres Regiment. Det Forslag, som vi have fremsat, vil imidlertid, som det let kan forstaaes, hænge overordentlig nøie sammen med vort Forslag om Regimentsinddelingen. Det er to Ting, som vanskeligt ville kunne stilles fra hinanden, uden at der gaar Noget i Stykker, men vi anse det derhos for at være et overordentligt Gode, at Arbeidstiden og Fritiden ere nogenlunde jevnt fordelte, og at Officererne og alle Befalingsmændene paa den ene Side og Afdelingsmandskabet paa den anden blive stillede saaledes lige overfor hinanden, at de, der skulle rykke ud med hinanden i Felten, kende hinanden fra første Færd af. Vi anse det ikke mindre for at være et Gode, at man kan undgaa den store Ulempe, som vi have lidt under siden Hærløven af 1867, at Organisationen med Nødvendighed paabyder, at Officererne omrønt hvert andet Dieblit maa forsettes fra Reservebatailloner til Liniebatailloner og fra Liniebatailloner til Reservebatailloner, og efter Forholdenes Natur ille engang komme tilbage til samme Kompagni. Dette giver en Usikkerhed og Mangel paa Sammenhold, som det var ønskeligt at undgaa, men denne Usikkerhed kan ikke undgaaes, saalænge man beholder Reservebataillonsystemet. Den vil derimod kunne undgaaes ved det Forslag, som vi have stillet. Jeg skal iøvrigt ikke nærmere paa Sagens nærværende Trin komme ind paa dette Punkt; jeg har villet uvikle det, forat det kunde ligge klart for, men vil som sagt ikke nærmere komme ind paa det, da Forslaget jo ikke kommer til at foreligge til Afstemning. Med Hensyn til de aarlige Indkaldelser er der ingen Uoverensstemmelse mellem den høitærede Ministers Forslag og vore. Der er desværre en sørgelig

Uoverensstemmelse mellem den høitærede Ministers Forslag og dem, der ere komne frem fra de andre Mindretal i Udvalget. Der er nemlig for Fodfolkets Bedkommende, ligesom for Nyttieriets, kun foreslaet een Indkaldelse. Jeg haaber imidlertid, at de ærede Medlemmer, der have stillet disse Forslag, dog ved at se næriere paa dem og navnlig ved at se paa deres Konsekvenser ville komme til en bestemt Erkjendelse om, at det vil være umuligt at nøies med en saadan enkelt Indkaldelse, at en saadan ikke vil være tilstrækkelig, og at det tillige vil vise sig, at Afdelingerne paa denne Maade aldeles ikke ville faae nogen som helst Leilighed til virkelig at kunne øve sig med fuld Styrke; Bataillonerne faae aldrig nogen som helst Leilighed til at møde med en Styrke, der er tilstrækkelig stor. Eskadronerne faae aldrig nogen sinde nogen som helst Leilighed til at evolere som Eskadroner; det vil sige, man vil stille den Fordring til dem, at de skulle rykke ud paa Krigsfod under Former, som de aldrig nogen sinde have haft Leilighed til at indøve. Med Hensyn til de større Dvælses er der saavel af det Mindretal, hvortil jeg hører, som af et andet Mindretal foreslaet, at de skulle ske i hver 4 paa hinanden følgende Aar med 2 Aars Dvælses ved Garnisonerne og 2 Aar i større samlede Leirs eller Kantonnementsdvælses i 30 Dage. Det Antal Afdelinger, man har foreslaet til Deltagelse heri, staar i Forhold til det Antal Afdelinger, man overhovedet har foreslaet. Der er endnu med Hensyn til Uddannelsen et meget vigtigt Punkt tilbage, som jeg derfor ikke kan undgaa at omtale, nemlig Spørgsmaalet om de værnepligtige Befalingsmænds Uddannelse. Det vil erindres, at det iforgaars under Forhandlingene blev oplyst, at der er meget store Bakancer for de værnepligtige Befalingsmænds Bedkommende. I Fodfolket har man saaledes kun 128 Istedetfor 416 Sekondlieutenanter, altsaa 288 Bakancer. Udvalget er enigt om, at det er et Forhold, som der nødvendigvis maa hjælpes paa. Jeg skal ikke komme ind paa en Undersøgelse af Aarsagerne dertil, men kun ligeoverfor en Yttring, der kom frem i et tidligere Møde, udtale som min personlige Opfattelse, at det vilde være aldeles urigtigt som Regel at rette nogen som helst Bebreidelse enten mod Krigsbestyrelsen eller Afdelingerne for Mangel paa Interesse for at skaffe de nødvendige Befalingsmænd; tværtimod har jeg personlig den Opfattelse, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at man som Regel kan sige, at man overalt har gjort sin Pligt. Derved vil jeg naturligvis ingenlunde sige, at der ikke paa et enkelt Sted en enkelt Gang kan være stet en Feiltagelse; jeg har ikke haft Materiale til at undersøge noget Saadant, saa at jeg kan være istand til at indspøegaa Relationer om enkelte Tilfælde. Det er foreslaet af den høitærede Minister, at man skulde hjælpe paa det